

ærede Medlem meente, at det var ønskeligt, at der til § 5, som omhandler den finant-
 stuelle Side af Sagen, udtrykkelig blev tilføjet,
 at de 30,000 Rd. kun skulde tilskydes, ind-
 til anderledes bestemmes ved Lov. Jeg kan
 slutte mig til, hvad den høitærede Minister
 har ytret herom. Naar man gjennemlæser
 de Actstykker, som vedkomme Islands Forfat-
 ning og Finantvæsen, vil man see, at det
 netop er den af de Bestemmelser, der bleve
 tagne sidste Gang, da Sagen var under Be-
 handling, som maastee har fundet meest An-
 seelse paa Island. Det vil ogsaa erindres, at
 netop i Folkethinget blev det ikke berørt; det
 var først i Landstinget, at denne Tilføining
 skete, og for at blive enig med Landstinget
 var det, at man ogsaa her tilføiede det, men
 i Udvalget — hvoraf ogsaa jeg var Medlem
 — blev noget Saadant ikke oprindeligt ved-
 taget eller paatænkt at foreslaae. Jeg troer,
 at man maa regne paa, at de 30,000 Rd.
 for bestandig maae betales til Island, og det
 er vistnok den eneste Maade, hvorpaa det er
 muligt at komme til nogen Overenskomst med
 Islænderne. Naar man læser den Betæn-
 ning, som Althinget har afgivet over Lovfor-
 slaget, vil man finde, at Islænderne staae i
 den Formening, at de have et meget stort
 Retstræv til Statskassen. Deres Mening
 gaaer ud paa, at de have Ret til at for-
 lange 126,261 Rd. aarlig, og saa troer man
 endog at være liberal, idet der strengt
 taget kunde forlanges endnu Mere. Denne
 Regning er ganske vist opgjort saa urimeligt
 som det paa nogen Maade er muligt at
 opstille en Regning paa. Man gaaer nem-
 lig ud fra, at de Indtægter, som Statskassen
 har havt ved at Handelen har været monopo-
 liseret fra Aaret 1602, egentlig skulde til-
 komme Island, altsaa gaaer man ud fra in-
 tet Mindre, end at alle de Regjeringer, som
 have eksisteret i denne Tid, slet ikke have havt
 Ret til at tage de vedkommende Beslutninger,
 men det er jo en Paastand, hvis Urimelighed
 er indlysende. Jeg vil ikke lægge stor
 Vægt paa, at der i denne Opgjørelse efter
 min Mening er gjort forskjellige Feil. Man
 siger, at Handelsmonopolet har vedværet til

1786, men 12 Aar forinden, altsaa fra
 1774, blev Handelen dreven for Statens
 Regning; og det er saa langt fra, at Staten
 dengang havde nogen Fordeel deraf, at den
 tværtimod havde meget betydelige Tab. Paa
 den Tid overgik der nemlig Island store Ulyk-
 ker, Jordstjælv, Vandflod o. s. v. og det var
 med stort Tab, at Handelen dreves. Men
 desuagtet synes det, som om man ganske har
 overseet dette, og man holder sig kun til Aars-
 tallet 1786. Der var ogsaa i en tidligere
 Periode 5 Aar, hvori Handelen dreves for
 Statens Regning, hvortil det heller ikke lader,
 at man har taget noget Hensyn ved denne
 Beregning. Man siger endvidere, at indtil
 Midten af forrige Aarhundrede har Staten
 „saavidt vides“ ikke udgivet Noget til
 Islands Fornødenheder. Men naar en saa-
 dan Regning opgjøres, saa er det nødvendigt,
 at man med Sikkerhed kan sige, at Intet er
 udgivet hertil. Derhos er der al Sandsynlig-
 hed for, at ligesom der i forrige Aarhundrede
 blev udgivet overordentlig store Summer for
 at komme Island til Hjælp i dets Nød, saa-
 ledes er dette vist ogsaa ofte skeet i tidligere
 Tid; men nu lader det sig umulig paavise.
 Heri ligger altsaa, at man ikke kan gøre
 Regningen op paa den Maade, som Islæn-
 derne have gjort. For imidlertid at blive
 enig med Islænderne, og det er vistnok Noget,
 som man, naar man seer hen til Fortidens
 Begivenheder, i høi Grad maa ønske, er det
 aldeles nødvendigt, at man fra dansk Side
 viser sig redebon til at bære de Udgifter, som
 man nogenlunde troer at kunne paalægge
 Statskassen. Jeg indrømmer, at det vil blive
 en ganske betydelig Sum, især naar man hen-
 seer til, at vi ingen Indtægt have eller vel
 nogenlunde ville faae fra Island. Naar man
 imidlertid gjennemlæser de Actstykker, som her
 foreligge, vil man see, at det allerede vil være
 overordentlig vanskeligt at komme til en Over-
 eenskomst med Islænderne paa det Grundlag,
 som den høitærede Minister her foreslaaer,
 men at søge at nedsette Beløbet eller føie en
 saadan Betingelse til som de, der nu omtal-
 tes af det ærede Medlem for Fredericia (Gad),
 nemlig at der skal indsættes: „indtil der an-